

Udtalelſer, hvormed han ſluttede ſit Foredrag. Da jeg nu ikke veed, om det ikke muligt var mig, han har ſigtet til — det kunde jo tænkes — ſaa ſkal jeg med ſtorſte Fornøjelſe tage hans Udtalelſer ad notam og beſvare dem. Det glæder mig, at den Anſkuelse, jeg har hævded, ikke alene er i fuld Overenſtemmelſe med, hvad det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) har udtalt, men ogſaa er i fuld Overenſtemmelſe med de Udtalelſer, ſom fremkom fra det ærede Medlem fra Viborg (Klein), da vi for 2 Aar ſiden havde en lignende Sag under Behandling. Jeg ſlutter mig nemlig fuldſtændig til den Udtalelſe, ſom han den Gang fremførte, og ſom jeg ſkal tillade mig at oplæſe. Han ſiger (Sp. 958 i Tidenden): „Der er foreslaaet, at man ſkulde ende denne Forhandling med en Udtalelſe om, at det Skridt af den høitærede Kultusminiſter, hvorom der her er Spørgſmaal, er ſtridende med Grundloven, og det forekommer mig, at den høitærede Miniſter har Ret i, hvad han nys udtalte, at den naturlige Konſequent af denne Udtalelſe fra Folkethingets Side, navnlig naar den høitærede Miniſter, trods denne Udtalelſe, hævder det i Følge hans Indſtilling indſtiftede Viſperaad i den Virksomhed, ſom er det tiltænkt, maa blive, at Sagen indbringes til Afgjørelſe for det ene rette Forum, nemlig Rigsretten.“ Det er netop den Anſkuelse, jeg har tilladt mig at hævde for mit Vedkommende, og ſom det alſaa glæder mig støttes af ſaa kompetente Mænd ſom det ærede Medlem fra Viborg (Klein) og det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad).

Sigeoverfor den ærede Ordfører kan jeg ikke tilbageholde den Udtalelſe, at det har ſtillet ſig lidt underligt for mig, næſten paa Grændſen af det Komiske, naar det ærede Medlem forlanger et klart Svar og udtaler, at Landet har Ret til at ſaae at vide, hvorledes alle de enkelte Medlemmer og de forſkjellige Grupper her i Salen ſtaa med Hensyn til det Spørgſmaal, der her foreligger. Det synes mig høiſt underligt, da jeg erindrer, at der ikke er gaaet mere end 24 Timer, ſiden vi havde en Forhandling i Gaar, hvor det ærede Medlem blev preſſet ſaa stærkt ſom muligt for en klar og tydelig Udtalelſe om det Standpunkt, han og hans Meningsfæller indtage. Men vi ſit jo fra hans Side kun en af diſſe i høieſte Grad diplomatifke, ſlibrige Beſvarelſer, af hvilke man ikke kan komme til nogen klar Anſkuelse. Naar det ærede Medlem nu gjentog ſine Spørgſmaal, idet han berørte de Argumenter, vi have hørt adſkillige Gange, glædede det mig at høre, at det ærede Medlem fra

Viborg allerede har beſvaret en Del af de af ham fremſatte Anker paa ſamme Maade, ſom jeg har tilladt mig at beſvare dem tidligere, nemlig at det er utvivlſomt, at der i den borgerlige Straffelov findes Beſtemmelſer, efter hvilke Overtrædelſer i den miniſterielle Embedsførelſe maa kunne ſtraffes. Det er heller ikke Thinget ubekjendt, at man netop i Henhold til den paagjældende Lov tidligere har anlagt Miniſterier for Rigsretten, ſaa at man ſelv har ſtillet det op praktiſk, at det kan ſke. Den ærede Ordfører fremførte imidlertid en Bemærkning over for Rigsretten, ſom ikke blev imødegaaet af det ærede Medlem fra Viborg, og ſom jeg derfor med et Par Ord ſkal tillade mig at omtale. Det var det, at han paafod, at Landſthingets Medlemmer vare blevne gjorte inhabile, idet de havde deltaget i den politiſke Kamp. Jeg ſkal ikke underſøge, om dette virkelig er Tilfældet, men kun tillade mig at faſtſlaa en Ting, ſom viſt ikke vil kunne benægtes fra nogen Side, at derſom Landſthingets Medlemmer ere inhabile, fordi de havde været med i den politiſke Kamp, da ere Folkethingets Medlemmer endnu mere inhabile; thi de have været lige ſaa meget med i Kampen. (Uſbrudſelſer.) De ere med i Kampen, fordi Spørgſmaalet netop er det, om det Skridt, der er foretaget fra Regjeringens Side, ikke er et for Staten nødvendigt nødvæerge lige overfor Skridt fra dette Things Side. Man er fuldſtændig inhabil til at være Dommer, naar man forſt ſtaaer ſom Anklager, ſkjøndt det er tvivlſomt, om man ikke er en af Synderne. Det ærede Medlem fra Middelfart, tror jeg det var, undrede ſig over, at jeg og mine Meningsfæller ikke have talt et Ord til Forſvar for den paagjældende Reſolution af 26de Januar. Ja, Sagen er ganſke ſimpelthen den, ſom han iøvrigt ſelv har ſaaet Svar paa, at medens vi utvivlſomt anerkjende, at vi i lang Tid deſværre have ſtaaet udenfor Grundloven ved Skridt fra dette Things Side, er det dog et Spørgſmaal, om det, der er ſket fra Regjeringens Side, er et Brud paa Grundloven. Det er to forſkjellige Ting: At være udenfor Grundloven og at have gjort ſig ſkyldig i Brud paa Grundloven, og dette Sidſte er det ikke Stedet her at diſkutere om. Det er ikke Stedet her at rette noget Angeb derfor, og deraf følger, at det heller ikke er Stedet for os til at ſige nogetſomhelſt til Forſvar. Nei, Maaden at behandle det paa er jo at indbringe Forſlag til Rigsretsanklage, og derſom ærede Medlemmer komme med det, ſkulle vi ogſaa give vort Svar og udtale os derom. Lige overfor det ærede Medlem fra